

SLA POLETJA

Jože Javoršek

Junij se zasopel je v poletje,
sonce kot zastava gre naprej
in za njim cveti veselo cvetje
in za njim glase se ptiči z vej,
hiše v vetru iščejo zavetje,
zemlja v meglah blaženih odej.

Trave so v vrtovih ponorele
in med njimi se smejo cvetovi.
Več ne veš, kje cvet je, kje čebele,
pripognili v tlo so se plotovi,
sloke bilke so jim vrat objele,
zastražili šipkovi grmovi.

Žužnjajoča pesem se razliva
od jutranjih ros tja do večera.
Murnov črnih je vsa zemlja živa,
zemlja, polna svetlega nemira,
konjem se otresa bujna griva,
ko nategneš vajeti sred dira.

Slava soncu, travam, vetru, slava!
V krajih, kamor junij ne zahaja,
duh po vetru ne priplava —
v novo luč srce mi plaho vstaja.
Zdaj prišlo je židano poletje,
zdaj cveti, če noče cvesti cvetje!